

足下

นายท่านครับ
โปรดรักผมแรงๆ

Temptation & Desire

的 戀人

เจียน : อี้ซิวหลัว (易修羅)

แป : ดานอี้ยว่วซี (婬义月曦)

ภาพปก : ตั๋วอวี่จ้าวจินเจ้อ (當雨作金澤)

足下的戀人

นายท่านครับ
โปรดรักผมแรงๆ
Temptation & Desire

เขียน : อี้ชิวหลัว (易修羅)

แปล : ฉานอ๋วยวี่ (婵义月曦)

ภาพปก : ตั้วอวี่จั่วจินเจ้อ (當雨作金澤)

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 3

นายท่านครับ โปรดรักผมแรงๆ

เขียน : อีชีวหัวว์ แปล : ฉานอ้อเยวี่ซี

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม 2564

ราคา 345 บาท

Published originally under the title of 《足下的戀人》(Zu Xia De Lian Ren)

Copyright © by 易修羅 (Xiura)

Thai edition rights under license granted by 易修羅 (Xiura)

Thai edition copyright © 2021 by Satapornbooks Co., Ltd

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Caffeine

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4168-8

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

ฝ่ายขาย : satapornbooks_mk@yahoo.co.th

โทรศัพท์ 08 5488 8750 Line : 0854888750 และ 0919696987

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

คำนำสำนักพิมพ์

ภาพลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบของคนคนหนึ่ง อาจไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงของเขา...

การพบกันครั้งแรกของตัวเอกในนิยายเรื่องนี้ ได้ปลดตัวตนที่ซ่อนลึกในกันบังจิตใจของพวกเขาขึ้นมา ภายใต้ภาพลักษณ์ภายนอกที่ใครๆ ต่างชื่นชมหรืออิจฉา พวกเขากลับมีรสนิยมในการปลดปล่อยความต้องการของร่างกายด้วยรูปแบบที่ไม่เหมือนคนทั่วไป ซึ่งเป็นเรื่องที่เปิดเผยสู่สาธารณะไม่ได้ ต้องใช้ชีวิตสองด้านในเวลาเดียวกัน

ต่อน้ำส้วมพวกเขาคือคนที่เพียบพร้อมทั้งรูปร่างหน้าตาและหน้าที่การงาน

เมื่ออยู่ตามลำพังก็ปรนเปรอความสุขทางร่างกายด้วยวิธีที่พิสดาร

นายท่านครับ โปรดรักผมแรงๆ เป็นนิยายแปลที่มีฉากอีโรติกรุนแรง ทั้งคำพูดและพฤติกรรมของตัวละครที่หยาบโลน เช็กซ์

ชาติสมัย มาไซคิสมัย และของเล่นเพิ่มอรรถรส

การดำเนินเรื่องกระชับชวนติดตาม ตรามาพอหอมปากหอม
คอ แทรกจากคอเมตตี้ได้พอเหมาะ โดยการเสนอเรื่องทางเพศก็ชวน
ให้อ่านอยากรู้อยากเห็น และรอกอย่ว่าตัวละครจะสร้างสรรควิธี
ร่วมรักอย่างไรบ้าง

อย่างไรก็ตาม นิยายเรื่องนี้เสนอรสนิยมทางเพศของตัวละคร
ที่มีความสุขร่วมกันเท่านั้น เหมาะสำหรับผู้่านที่มีอายุยี่สิบห้าปี
ขึ้นไป และควรใช้วิจารณญาณในการอ่านเป็นอย่างมาก

สำนักพิมพ์ Caffeine

ตัวอย่าง

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

ຕົວຢ່າງ

Part 1

ວັຍເຣີຍນ

ຕົວຢ່າງ

Chapter 1

ความขัดแย้ง

“เฮียตง ผมพามันมาแล้ว”

กลุ่มเด็กมัธยมในชุดเครื่องแบบนักเรียนหลักไครคนหนึ่งเข้าไปในห้องน้ำชาย คนที่โดนผลักทรงตัวได้อย่างรวดเร็ว ก่อนกวาดตามองกลุ่มคนในห้องน้ำ จนกระทั่งไปหยุดอยู่ตรงหัวใจที่คนพวกนี้เรียกว่า ‘เฮียตง’

ฉีตงยืนฟังกรอบหน้าต่างด้วยท่าที่สบายๆ คาบบุหรี่ไว้หนึ่งมวน และจ้องมองคนที่ถูกลูกน้องของตนพาตัวมาอย่างขี้เกียจ

แม้ว่าจะอยู่ท่ามกลางกลุ่มเด็กเกเร แต่คนที่ถูกจับมากลับยืนตัวตรงอย่างไม่เกรงกลัวแม้แต่น้อย นัยน์ตาเจือไปด้วยความเหี้ยมหยาม รวากับว่าตัวเองไม่ใช่คนที่เสียเปรียบ

ฉีตงพยักหน้าเล็กน้อยเป็นสัญญาณ เพียงเท่านั้นทุกคนในกลุ่มก็เข้าใจนัยของเขาเป็นอย่างดี

“เฮีย ไอ้เด็กห้องหนึ่ง มึงเป็นคนไปฟ้องครูใช่ไหม”

“ฉันไม่ใช่เด็กประถมนะ จะไปฟ้องอะไรล่ะ” หลังได้คำตอบ

อย่างเย็นชา

“ยังไม่ยอมรับอีกเหวอ ตอนที่เฮียสูบบุหรี่ในห้องน้ำ นอกจากมึงแล้วก็ไม่มีใครเข้ามาอีก พอวันต่อมาเหล่าเจียงก็รู้เรื่อง ยังจะมาบอกว่ามึงไม่ได้ฟ่องอีกเหวอ”

“พวกนายจะสูบหรือไม่สูบ มันไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย ฉันไม่ใช่เด็กห้องลิบนะ เอาเรื่องของคุณายไปฟ่องครูแล้วจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา”

“แม่งเอ๊ย ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตาเหวอมึง” นักเรียนชายคนที่พูดขึ้นมองเพื่อน ๆ รอบกาย “เล่นแม่งดี”

สิ้นเสียงอีกฝ่าย หลังเต้าซีก็สัมผัสถึงความเจ็บปวดบริเวณเอว เมื่อเห็นเงาพุ่งมาตรงหน้า เขายกมือข้างหนึ่งปิดป้อง ส่วนมืออีกข้างก็เหวี่ยงไปด้านหลังจนข้อศอกไปกระแทกกับหน้าต่างของใครคนหนึ่งเข้า

“นี่มึงกลัวสู้กลับเหวอ!” คนที่โดนศอกกระแทกตวาดอย่างโกรธเคือง “จัดมันให้กูดี เอาให้หนัก!”

แม้ว่าหลังเต้าซีไม่ใช่พวกหนอนหนังสือที่ทำเป็นแต่อ่านตำรา หากสู้กันตัวต่อตัวเขายังพอรับมือได้ แต่ถ้าหลายคนเขาเองก็สู้ไม่ไหว ยิ่งไปกว่านั้น ในบรรดากลุ่มคนเหล่านี้ยังเป็นนักกีฬาทีมบาสเกตบอลของโรงเรียนอยู่หลายคน สองสามคนในนั้นล็อกแขนเขาไว้ หลังเต้าซีถูกต่ออยอย่างหนักหลายหมัด แต่เขากลับกัดฟันเจ็บไม่ส่งเสียงร้องแม้แต่แอะเดียว

“มึงจะพูดได้ยัง!” คนที่ถามเขาก่อนหน้านั้ตวาดขึ้น

“ฉันไม่ได้ทำ” หลังเต้าซีกัดฟันเปล่งเสียงออกมา

“นี่มึงยังจะปากแข็งอีกเหวอ อัดมันต่อ!” เสียงการต่อสู้พร้อม

เสียงคำทอด้งต่อเนื่องอยู่ในห้องน้ำชาย “กูจะบอกอะไรมึงให้ละ พวกกูซ่งหน้ามึงมานานแล้ว ห้องหนึ่งมันวิเศษวิโสนักเหวอ ดูถูกพวกห้องลิบอย่างพวกกูใช้ไหม ไม่ว่ามึงจะเป็นคนไปฟ้องครูหรือไม่ แต่วันนี้คนที่พวกกูกระทืบก็ต้องเป็นมึง!”

หน้าห้องถูกอัดอย่างแรงจนหลังเต่าซีไม่สามารถกลั้นเสียงร้องเอาไว้ได้ เขาทรุดตัวลงอย่างไวเร็วแรง แขนทั้งสองข้างที่ถูกยึดเอาไว้ก็อ่อนแรงลง หลังเต่าซีสูญเสียพลังอย่างสิ้นเชิง เขานอนอยู่บนพื้น ใบหน้าแนบกับกระบี่เบื้องจนสัมผัสได้ถึงความเป็น

บรรดาเด็กเกรียงคงไม่หายแค้นใจ พวกเขาเดินเข้ามาหมายจะกระทืบอีก แต่ฉีตงที่ยืนดูด้วยแววตาเย็นชามาโดยตลอดพูดขัดขึ้น

“หยุดได้แล้ว”

เขาลังให้ลูกน้องพาหลังเต่าซีเข้ามาเพื่อส่งสอนเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น ไ้หมอนี่มันไม่มีค่าพอที่จะทำให้พวกเขามีปัญหาใหญ่

ฉีตงก้าวไปหาคนที่นอนอยู่บนพื้นช้าๆ คนอื่นๆ ต่างหลีกทางให้เขาโดยอัตโนมัติ

หมัดหนัก ๆ กระแทกใส่หน้าหลังเต่าซีอย่างแรง เขาพยายามดิ้นรนอยู่สองสามครั้ง แต่ร่างกายก็ไวเร็วแรง มีเพียงดวงตาจ้องมองร่องเท้าผ้าใบของฉีตงที่กำลังก้าวเข้ามา และหยุดอยู่ตรงหน้าเขา

ฉีตงพนควันบุหรือลงพื้น จากนั้นก็ยกเท้าเหยียบศีรษะหลังเต่าซี ร่างกายของคนถูกเหยียบสั่นเล็กน้อย ก่อนจะนิ่งไป

ฉีตงโน้มตัวลงเล็กน้อยพร้อมกับยกยิ้มมุมปาก “ครั้งนี้กูจะปล่อยมึงไปก่อน คราวหลังหัดฉลาดขึ้นอีกนิดนะ เรื่องที่ไม่ควรพูด

ก็อย่าสวระแนไปพูดไม่อย่างนั้น...” เขาออกแรงบดขยี้ศีรษะของคน
ที่อยู่ใต้ฝ่าเท้า “อย่าหาว่ากูไม่เกรงใจมึงแล้วกัน”

ทันทีที่ลิ้นเสียงของฉิ่ง หลังเต้าซี่ก็จ้องมองเขา แววตาไม่ใช่
ศัตรู ไม่ได้มีความหวาดกลัว แต่แฝงไปด้วยความแปลกประหลาด
บางอย่างที่เขาไม่สามารถอธิบายได้

ฉิ่งไม่สนใจว่าหลังเต้าซี่จะคิดอย่างไร เขาเป็นขึ้นก่อนจะก้าว
ข้ามร่างของอีกฝ่ายออกไปจากห้องน้ำ คนอื่นๆ ก็เดินตามไปติดๆ
ไม่มีใครสนใจหลังเต้าซี่สักคน พวกเขาทำราวกับว่าคนที่นอนอยู่บน
พื้นเป็นแค่เศษผ้าเท่านั้น

เมื่อเด็กเกรเดินออกไปหมดแล้ว หลังเต้าซี่ก็ค่อยๆ ลุกขึ้นมา
แล้วเข้าไปในห้องน้ำ

ทุกชั้นปีของโรงเรียนมัธยมปลายเมืองหลังจะแบ่งออก
เป็นสิบห้อง โดยห้องหนึ่งถือว่าเป็นห้องคิง อีกแปดห้องเป็นห้อง
ธรรมดา ส่วนห้องสุดท้ายคือห้องพิเศษ ซึ่งมีไว้สำหรับเด็กนักเรียน
โควตาพิเศษด้านกีฬาและดนตรี รวมทั้งพวกที่สอบเข้าไม่ได้ แต่มี
ความสัมพันธ์อันดีกับผู้สนับสนุนเงินทุนของโรงเรียน ยิ่งห้องคิงมี
การเรียนที่เข้มข้นมากเท่าไร ระเบียบวินัยของเด็กห้องพิเศษก็ยังแย่
มากเท่านั้น

ฉิ่งเป็นนักเรียนโควตาพิเศษด้านกีฬาของโรงเรียนมัธยม
ปลายเมืองหลัง พรสวรรค์ของเขาปรากฏตั้งแต่สมัยอยู่มัธยมต้น
หลังจากเรียนมัธยมต้นได้สองปี เขาก็พาทีมคว้าชัยชนะการแข่งขัน
บาสเกตบอลรอบจูนีียร์ลีก แชมป์เป็นชิป อีกทั้งยังได้รับรางวัลผู้เล่น
ยอดเยี่ยม (MVP) ถึงสองปีซ้อน เมื่อขึ้นชั้นมัธยมปลายปีหนึ่ง เขา

เป็นตัวหลักของทีมบาสเกตบอลโรงเรียน และตอนเรียนมัธยมปลายปีสอง ก็เป็นกัปตันทีม นับเป็นการทำลายกฎเกณฑ์ดั้งเดิมของทีมที่เดิมทีกัปตันจะต้องเป็นนักเรียนมัธยมปลายปีสาม

ฉีตงก้าวเข้ามาในฐานะพอยต์การ์ด¹ของทีม บาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ผู้เล่นเต็มไปด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน แต่ตำแหน่งพอยต์การ์ดกลับต้องการความสงบเยือกเย็น และทั้งสองข้อที่แตกต่างนี้ได้มารวมอยู่ในตัวฉีตง เขาเกิดมาพร้อมการเป็นผู้นำ หลังจากเข้ามาเรียนไม่นาน เขาก็กลายเป็นจุดศูนย์กลางของคนกลุ่มเล็ก ๆ ในโรงเรียน

ทุก ๆ ช่วงพักระหว่างวิชา ฉีตงจะต้องไปเล่นบาสเกตบอลที่สนามกีฬาเสมอ และจะมีแฟนคลับสาว ๆ คอยล้อมวงดูเขาเล่นอยู่ข้างสนาม รวมถึง ‘เฉินจิ้ง’ ดาวโรงเรียนมัธยมปลายเมืองหลิง

เมื่อเฉินจิ้งเห็นว่าเขาเล่นบาสเกตบอลเสร็จแล้ว เธอก็ยื่นขวดน้ำให้ ฉีตงรับขวดน้ำมาบิดฝาดอก แล้วราดน้ำเปล่าลงบนผมของตัวเอง ก่อนจะสะบัดศีรษะไปมา การกระทำของเขาเรียกเสียงกรี๊ดร้องเบา ๆ จากสาว ๆ ได้เป็นอย่างดี

ระหว่างทางกลับไปห้องเรียน ลูกสมุนที่ติดตามฉีตงก็พูดขึ้นมา “เฮียตง ไหม้มน้ำมันแอบมองซ้ออีกแล้ว”

ฉีตงเงยหน้า ดวงตาเขาสบเข้ากับดวงตาของหลิงไต้ซีที่อยู่บนชั้นสามพอดี ครู่เดียวอีกฝ่ายก็หันไปทางอื่น ทำราวกับเมื่อครู่นี้เป็นเพียงเรื่องบังเอิญ

ฉีตงหัวเราะเสียงเย็น ก่อนหันมาพูดกับเฉินจิ้ง “โน่น คนที่

¹ พอยต์การ์ด หรือการ์ดจ่าย (Point Guard) เป็นผู้เล่นตำแหน่งหนึ่งของทีมบาสเกตบอล มีหน้าที่เฉพาะคือดูแลการบุกของทีม

ชอบเธอนะ”

แม้เงินจิ้งจะไม่เคยพูดคุยกับหลังเต้าซีมาก่อน แต่ชื่อเสียงของเขานั้นไม่มีใครไม่รู้จัก อาจเรียกได้ว่าลือลั่นกับฉิ่ง เมื่อไรก็ตามที่บรรดานักเรียนชั้นยอดเยียมปรากฏตัว แน่ใจว่าจะขาดเขาไม่ได้

หลังเต้าซีเป็นหัวหน้าห้องคิงในระดับมัธยมปลายปีสาม ไม่ว่าจะเป็นการสอบย่อยหรือไล่ระดับไปจนถึงการสอบครั้งใหญ่ๆ ชื่อของเขาจะปรากฏเป็นที่หนึ่งเสมอ การมีคณแบบนี้นี่มาแอบชอบนับว่าเป็นเรื่องที่น่าภูมิใจอยู่ไม่น้อย

ยิ่งไปกว่านั้น หลังเต้าซียังเป็นคนที่มีความสามารถ ส่วนฉิ่งเองก็โดดเด่นไม่แพ้กัน เมื่อคิดว่าหนุ่มสองคนนี้ต่างต่อสู้เพราะหึงหวงโดยมีเธอเป็นต้นเหตุแล้ว เงินจิ้งรู้สึกท้อใจที่ชายกระป๋องของเธอปล่อยลอยไม่ติดพื้น แต่อย่างไรก็ตาม เธอยังคงวนทำทีในแบบฉบับของสุภาพสตรีเอาไว้

“พูดอะไรของนายนะ” เธอเฝ้าริมฝีปาก “ฉันว่าเขากำลังมองนายมากกว่านะ ดีไม่ดี... เขาอาจจะชอบนายก็ได้”

ฉิ่งหัวเราะอย่างเหยียดหยาม เขาไม่พูดอะไรและเหลือบมองด้านบนอีกครั้ง เห็นเงาด้านข้างของหลังเต้าซีอย่างเลื่อนราง ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่เขาเริ่มจะจับสายตาของอีกฝ่ายได้บ่อยครั้ง ที่แรกเขาไม่ได้ใส่ใจนัก จนกระทั่งเพื่อนในทีมบอกว่าหลังเต้าซีชอบเงินจิ้ง

เทอมที่แล้วพวกเขาซ้อมซ้อมหลังเต้าซีในห้องน้ำชาย ต่อมาอีกฝ่ายก็ไม่ได้ปริปากพูดเรื่องอะไรอีก ครั้งนี้แม้ว่าหมอนั้นจะสนใจในตัวผู้หญิงของเขา แต่ก็ทำได้เพียงแอบชอบ ไม่ต่างอะไรกับพวกทำตัวเป็นสุภาพบุรุษจอมปลอมสักนิด

เมื่อฉิ่งมาถึงชั้นสาม เขาก็ถูกเหล่าเงาผู้เป็นครูประจำชั้น

เรียกพบ ซึ่งโดยปกติแล้วจะเรียกไปฟังคำสั่งสอนที่น่าเบื่อหน่าย แต่
วันนี้เหล่าเจียงกัลดับอารมณ์ดี ยิ้มหน้าระรื่นราวกับถูกลอตเตอรี่
รางวัลที่หนึ่ง

ฉีตงเดินตามเหล่าเจียงมาจนถึงห้องพักครู เพียงก้าวผ่าน
ประตูเข้ามา เขาก็พบว่าคุณครูทั้งหลายมีสีหน้ายิ้มแย้มดูอ่อนโยน
และครูคนหนึ่งก็เดินเข้ามาตบเบาๆ

“ใช้ได้เหมือนกันนี่ไอหนู”

ฉีตงแปลกใจ การปฏิบัติที่แตกต่างจากปกติทำให้เขารู้สึกไม่
คุ้นชินเท่าไรนัก

เหล่าเจียงเดินนำฉีตงมาถึงโต๊ะทำงานของตน ลากเก้าอี้เป็น
สัญญาณให้เขานั่งลง ฉีตงประหลาดใจ แต่เขาก็ทั้งตัวลงนั่งอย่าง
ไม่เกรงใจใดๆ และรอดูว่าวันนี้ครูประจำชั้นจะมีแผนอะไรกันแน่

“คืออย่างนี้นะ...” เหล่าเจียงกระแอมกระไอ ก่อนจะปรับ
สีหน้าให้จริงจังมากขึ้น “คำขอลงชื่อสมัครในฐานะนักศึกษาโควตา
พิเศษาสกเกตบอลของมหา’ลัยเยียนของนาย... ถูกปฏิเสธ”

‘เวรเอ๊ย มันมีค่าให้แกมีความสุขขนาดนี้เลยหรือเหล่าเจียง’
ฉีตงคิดในใจ

สีหน้าของเหล่าเจียงเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว รอยยิ้มกลับมา
ปรากฏบนใบหน้าอีกครั้ง “แต่พวกเขาตอบรับนายในฐานะนักศึกษา
ทีมพายเรือแคนู”

“พายเรือแคนู?” ฉีตงถามด้วยความประหลาดใจ เพราะไม่เห็น
รายการดังกล่าวปรากฏอยู่ในโควตานักกีฬาของมหาวิทยาลัย
เยียนซาน อีกทั้งเรือแคนูเป็นอย่างไร เขาก็ไม่รู้ด้วยซ้ำ เรื่องนี้มัน
เกินคาดเป็นอย่างมาก

เหล่าเจียงรู้ว่าจะตั้งสงสัย จึงอธิบายให้เขาเข้าใจ “เป็นทีมใหม่ที่เขาเพิ่งจัดตั้งในปีี้เลยยังไม่มีในรายการโควตา ที่จริงเป็นรายการรับพิเศษนะ”

“ผมจับไม่พ่ายยังไม่เป็นเลย จะไปพ่ายเร็วยังไงล่ะครับ”

“โอ้เอ๊ย จะมีเด็ก ม. ปลายสักกี่คนที่เคยฝึกพ่ายเร็ว เขาที่คัดเอาจากนักกีฬาบาสเกตบอลทั้งนั้นล่ะน่า ความสามารถทางกีฬานายโดดเด่นขนาดนี้ จะฝึกกีฬาอะไรก็ไม่เกินความสามารถของนายหรอก ใช่ไหมล่ะ” ในความเข้าใจของเหล่าเจียง ไม่ว่ากีฬาใด ๆ ในโลกนี้ แค่นี้ได้เข้ามหาวิทยาลัยดี ๆ เพื่อเพิ่มผลงานให้แก่ตัวเอง ต่อไปจะกระโดดยางหรือเตะลูกชนไก่ ก็ไม่มีอะไรแตกต่างกันทั้งนั้น

เหล่าเจียงคิดว่าคำอธิบายของตนยังไม่มีน้ำหนักพอ เขาจึงเกลี้ยกล่อมจัดอีกครั้ง “ครูว่านายชอบเล่นบาสเกตบอลมาก แต่นายจะเล่นมันไปตลอดชีวิตหรือไง เข้าทีมชาติได้ไหม เอ็นบีเอล่ะหรือนายจะไปเข้าทีมของพวกมหา'ลัยอันดับสองหรือสาม คิดดูนะนายทุ่มเทเวลาให้พวกเขาตลอดสี่ปี พอจบมาแล้วจะไปทำอะไรจะหางานได้หรือ”

แม้ว่าเหล่าเจียงจะดูไม่น่าเชื่อถือในสายตาเจียง แต่เขาก็ทำงานในแวดวงการศึกษา จึงอธิบายข้อดีข้อเสียให้เด็กหนุ่มฟังอย่างละเอียด “แต่ถ้านายไปเรียนที่มหา'ลัยเยียน มันจะต่างออกไปนะมหาวิทยาลัยเยียนชานเป็นยังไงนั่นหรือ นั่นมหาวิทยาลัยเก่าแก่ร่วมร้อยปี ชื่อเสียงโด่งดัง ต่อให้นายเรียนห่วยยังไง ถ้าแข่งขันได้แต่ดี ๆ เขาให้นายจบอยู่แล้ว มีใบปริญญาของมหาวิทยาลัยเยียนชานมาประดับบ้านซะอย่าง นายก็ไม่ต้องกังวลเรื่องหางานทำอีกแล้ว

“ยิ่งไปกว่านั้นคือ นายไม่ได้ไปในฐานะนักศึกษาโควตาพิเศษ นักกีฬา แต่เป็นนักศึกษารับพิเศษ อย่าคิดว่าแค่คำมั่นต่างกันนิดๆ หน่อยๆ ความจริงนายจะได้รับการปฏิบัติที่ต่างกันมาก ถ้าให้ครูอธิบายละก็ หลายปีมานี้มหาวิทยาลัยเยียนซานกับสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเงินหลันแข่งกีฬากันดุเดือดมาก พวกเขาจัดตั้งทีมพายเรือแคนูในเวลาเดียวกัน มีเหตุผลเดียวกันเท่านั้นคือ เพื่อจะแข่งขันกันระหว่างสถาบัน

“ตอนนี้นำพวกเขาต่างเฟ้นหาคนมีความสามารถ สวัสดิการก็ย่อมดีตามไปด้วย ข้อจำกัดเรื่องสาขาของนักศึกษาโควตาพิเศษค่อนข้างเข้มงวด แต่สำหรับนักศึกษารับพิเศษ แค่วินิจฉัยสอบวิชาวัฒนธรรมสูงมากพอ อยากจะเรียนสาขาอะไรก็ไม่มีปัญหาทั้งนั้น”

ฉีตงนึกคิด เขาไม่ได้สนใจว่าจะเรียนสาขาวิชาอะไรอยู่แล้ว แต่ปัญหาสำหรับนักเรียนคือความเข้ายวของชื่อเสียงมหาวิทยาลัยไม่อย่างนั้นเขาคงไม่สมัครในฐานะนักศึกษาบาสเกตบอลของมหาวิทยาลัยเยียนซานตั้งแต่แรก

การที่เขาไม่ได้เข้าร่วมทีมบาสเกตบอลนั้นเป็นเรื่องน่าเสียใจอย่างมาก แต่การเข้าร่วมทีมพายเรือแคนูไม่ได้แปลว่าเขาจะหาเวลาไปเล่นบาสเกตบอลไม่ได้ แม้ว่าเหล่าเจียงจะเกลียดกล่อมเขาเพราะเห็นแก่ผลประโยชน์ของโรงเรียน แต่สิ่งที่อีกฝ่ายพูดนั้นเป็นเรื่องจริง อาชีพนักกีฬาเป็นมื้ออาหารของวัยรุ่น คนที่ประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงคือผู้เล่นที่มีฝีมือไม่กี่คนเท่านั้น คนส่วนใหญ่มักจะเผชิญกับชะตากรรมเกษียณอายุหรือถูกปลด การมีปริญญาบัตรจากมหาวิทยาลัยดังๆ จะเป็นหลักประกันที่ดีที่สุดในชีวิต

เหล่าเจียงจับสังเกตปฏิกิริยาของฉีตง เขาก็รู้ว่าการโน้มน้าว

ของตนได้ผลไปแล้วถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ “ตอนแรกที่ครูเห็นนาย ครูคิดไม่ผิดจริง ๆ นายจะต้องมีอนาคตที่สดใสแน่ ๆ”

ฉัตรได้แต่ถอนด้าในใจ และฟังเหล่าเจียงพูตอีกครั้ง

“นายได้รับการตอบรับเป็นคนที่สองเลยนะ ครั้งนี้ห้องเราไม่แพ้เด็กห้องหนึ่งสักนิด” เหล่าเจียงยืมอย่างอารมณ์ดี แม้ว่าห้องหนึ่งและห้องสิบนั้นต่างกันสุดขั้ว แต่ทุกปีนักเรียนจากสองห้องนี้ก็เข้าเรียนมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้ไม่แพ้กัน มีเพียงวิธีการสอบเข้าเท่านั้นที่แตกต่างกัน

“อีกคนคือใครหรือครับ” ที่จริงแล้วฉัตรไม่อยากจะถามไปอย่างนั่นเอง

“หลังจากห้องหนึ่งนะ เขาถูกแนะนำไปที่สาขาวิชาคณิตศาสตร์ของเซินหลัน... นั่นไง พูตถึงโฉโฉ ใจใจก็มด”

ฉัตรหันไปเห็นหลังเต้าซีหอบกองกระดาษเดินเข้ามา เขาไม่สงสัยกับการมาของอีกฝ่ายนัก เพราะนักเรียนดี ๆ แบบนี้ล้วนอยู่ในห้องพักครูตั้งแต่เข้าจัดเย็น ผิดกับหลังเต้าซีที่สงสัยเป็นอย่างมาก เมื่อฉัตรมาอยู่ในห้องพักครู อีกทั้งยังนั่งอย่างสบาย ๆ ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนคนที่ทำอะไรผิดแล้วถูกเรียกมาอบรมสักนิด

เมื่อครูเหล่าเจียงยังพูตจากกระแทกกระเทียบเด็กห้องหนึ่งอยู่เลย แต่พอเห็นหลังเต้าซีเดินเข้ามา ก็ปรับสีหน้าเป็นยิ้มแย้มแจ่มใส พลังพูตขึ้นอย่างมีความสุข

“ไอบยว ว่าที่นักศึกษามหา'ลัยดั่งทั้งสองคนมารวมตัวกันแล้วสิเนี่ย คนหนึ่งนักปราชญ์ อีกคนนักบู๊ พวกนายสองคนนี้เป็นที่น่าภูมิใจมากจริง ๆ”

หลังเต้าซีได้ยื่นเหล่าเจียงสรรเสริญก็ตกตะลึงทันที คุณครูที่

อยู่อีกด้านเห็นเข้าจึงชี้แจงพร้อมรอยยิ้ม

“มหา’ลัยเขียนตอบรับจีตงนะ ต่อไปพวกนายทั้งสองคนก็จะเรียนอยู่ตรงข้ามกันนี่เอง”

เมื่อได้ยินดังนั้น หลังเต้าซีก็หันมองจีตงด้วยความประหลาดใจ ส่วนจีตงเองก็จับได้ถึงท่าทีของอีกฝ่าย เขาจึงอดที่จะรู้สึกภูมิใจขึ้นมาไม่ได้

ในจังหวะที่จีตงจะเดินผ่านหลังเต้าซี ทั้งสองคนสบตากันพอดี จีตงอารมณ์ดีไม่น้อยจึงส่งยิ้มให้อีกฝ่าย แต่เป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยการเยาะเย้ย ยั่วเย้า และหยอกล้อ

หลังเต้าซีซึ่งรัก ก่อนเบนสายตาไปจากอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว จีตงคิดในใจ ‘มึงดูถูกกู กูเองก็ไม่ได้ขึ้นขอบอะไรมึงนักหรอก เป็นนักเรียนดีเด่นแล้วยังไง สุดท้ายก็ถูกกูเหยียบอยู่ใต้ตีนอยู่ดี’ ได้เข้าเส้นหลันแล้วไง กูได้เข้ามาหา’ลัยเขียนกันแล้วกัน ไหนใครกันแน่ ที่ต้อยกว่า’

เรื่องที่จีตงได้รับการตอบรับจากมหาวิทยาลัยเขียนซานแพรว่ สะพัดไปทั่วโรงเรียนอย่างรวดเร็ว เดิมทีเขาก็เป็นคนดังในโรงเรียนอยู่แล้ว พอมีข่าวนี้ขึ้นมา จีตงยิ่งดูจะฮอตมากขึ้น สายตาของรุ่นน้องสาว ๆ ที่มองเขาผิดไปจากเดิม แม้แต่เงินจิ้งที่มองว่าตัวเองสูงส่งยังรู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ หนาว ๆ

เวลาผ่านไปไม่นาน เรื่องของเขาก็ถูกกลบด้วยข่าวที่เป็นประเด็นร้อนอย่างรวดเร็ว จีตงไม่ใช่พวกชอบพูดเรื่องชาวบ้าน แต่ชื่อของหลังเต้าซีก็เป็นที่พูดถึงในช่วงเวลาสั้น ๆ แม้กระทั่งเงินจิ้งยังพูดถึงอีกฝ่ายในขณะที่กำลังกินข้าวกับเขาที่โรงอาหาร โดยมีเพื่อนสนิทของเธอร่วมโต๊ะด้วย

“พวกเธอพูดถึงไอ้หมอนั้นมาทั้งวันแล้วนะ สรุปล้มเป็นอะไรกันแน่” ถ้ารวมครั้งนี้ วันนี้ฉันได้ยินชื่อหลังเต้าสี่มาห้าครั้งแล้ว เขาจึงอดที่จะถามไม่ได้ แม้ว่าจะส่งผลต่อความอยากอาหารก็ตาม

“นี่นายไม่รู้หรอ” เพื่อนสนิทของเงินจึงตอบอย่างว่องไว “หลังเต้าสี่ห้องหนึ่งปฏิเสธสิทธิ์เข้าเรียนเงินหลั่น เขาต้องสอบเข้าที่ใหม่นะ”

ตัวอย่าง

Chapter 2

ขโมย

“นี่นายไม่รู้หรอ หลังเค้าซีห้องหนึ่งปฏิเสธสิทธิ์เข้าเรียน
เซ็นหลัน เขาต้องสอบเข้าที่ใหม่นะ”

“ทำไม่ละ” จีตงแปลกใจมาก

“ฉันก็ไม่รู้แน่ชัด น่าจะไม่พอใจกับสาขาแหละ ถึงขนาดที่ว่า
ครูใหญ่เรียกเขาเข้าไปคุยเรื่องอนาคตเขียวนะ เขายังไม่ยอมเปลี่ยน
ใจเลย” เพื่อนสนิทสาวของเจินจิ้งกัลดตะเกียบด้วยท่าที่กระฟัด-
กระเฟียด “เฮ้อ ฉันจะไม่เข้าใจพวกเด็กหัวกะทิเลย ถ้าให้ฉันเข้า
เซ็นหลันได้โดยไม่ต้องสอบนะ ต่อให้เป็นสาขาขับรถชุดดิน ฉันก็ไป”

จีตงไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมีคนที่ยอมทิ้งโอกาสอันหอมหวาน
แบบนี้ แต่เขาเองก็ไม่อยากรู้อยู่แล้ว เขาไม่ชอบหน้าหมอนั่นนัก แต่
ระดับความไม่ชอบนั้นก็ยังมีขีดจำกัดอยู่บ้าง อาจกล่าวได้ว่าเขาไม่สนใจ
อีกฝ่าย หรือไม่ได้รู้สึกต้องตาต้องใจเสียมากกว่า

ในสายตาของจีตง หลังเค้าซีจะได้รับสิทธิ์เข้าเรียนที่เซ็นหลัน
หรือไม่ จะละสิทธิ์หรือเปล่า หรือไม่สอบในระดับมหาวิทยาลัยไป

เลย ก็ไม่เกี่ยวข้องกับเขา เขาไม่ได้สนใจแม้แต่นิดเดียว สำหรับเรื่องนี้
จึงรู้สึกว่าเป็นชาวที่น่าเบื่อสิ้นดี หลังจากกินข้าวเสร็จ เขาก็ลืมไป
เสียสนิท จนกระทั่งวันแรกของการสอบเข้ามหาวิทยาลัย หลังเข้าที่
ก็มาปรากฏตัวอยู่บนที่นั่งขวามือของเขา จึงตงจึงนึกขึ้นมาได้

บางครั้งโชคชะตาก็น่าประหลาด เลขที่นั่งสอบเป็นระบบสุ่ม
หนึ่งสนามสอบจะมีผู้สอบจากโรงเรียนเดียวกันเพียงเจ็ดถึงแปดคน
เท่านั้น แต่หลังเข้าที่กับตงกลับนั่งโต๊ะข้างกัน

การที่ตงเกลียดชังหลังเข้าที่คือความไม่เป็นมิตรที่เกิดขึ้น
ตามธรรมชาติของเด็กนักเรียนตัวปัญหาที่มีต่อนักเรียนดีเด่น แต่ใน
สนามสอบก็ไม่มีใครรังเกียจที่จะนั่งข้างเด็กหัวกะทิ โดยเฉพาะอย่าง
ย้ง เมื่อคนคนนั้นเป็นที่นั่งของระดับชั้นจากโรงเรียนเดียวกัน

ช่วงเวลาสามปีในรั้วโรงเรียนมัธยมปลาย ตงมีวิชาเอกคือ
บาลีสกอตบอล และวิชาโทในเรื่องการโกงข้อสอบ ผู้คุมสอบเฝ้าอาจ
จับสายตาของเขาได้สักครั้ง และหลังเข้าที่ก็ดูไม่ได้รังเกียจเมื่อถูกคน
ข้างๆ ลอกข้อสอบ ไม่ได้ใช้มือซ้ายบังคับคำตอบแต่อย่างใด ประกอบ
กับสายตาขมขู่ของตง ทำให้หลังเข้าที่รู้สึกไม่ต่างอะไรกับการยืน
กระดาศคำตอบให้อีกฝ่ายฟรีๆ

แม้ว่ามหาวิทยาลัยเยียนซานจะตอบรับตงเป็นกรณีพิเศษ
ทว่ายังมีเกณฑ์คะแนนขั้นต่ำเช่นกัน เมื่อเขาลอกคำตอบจากหลัง-
เข้าที่ ก็จะได้คะแนนมากพอจนเขาสามารถเลือกสาขาที่เป็นที่นิยม
ได้เลย

ในที่สุดการสอบวิชาสุดท้ายก็เสร็จสิ้น ตงพยักหน้าให้หลัง-
เข้าที่ที่นั่งถัดจากเขา

“เฮ้ย ขอบใจนะ”

ตลอดการสอบทั้งสองวัน หากบอกว่าหลังเต้าซีไม่ได้ตั้งใจให้
ลอกข้อสอบ จิตคงไม่เชื่อ แม้จะรู้ว่าหลังเต้าซีทำไปเพื่ออะไร แต่
จิตก็ไม่ใช้คนที่ไม่รู้จักบุญคุณคน

แต่หลังเต้าซีก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไรมากนัก นอกจากมองจิต
ด้วยหางตาและเก็บของเดินออกไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

“เฮอะ” จิตมองแผ่นหลังของหลังเต้าซี

ที่แท้ก็เป็นไอ้คนหยิ่งที่น่ารำคาญ

การสอบเข้ามหาวิทยาลัยมีการปรับเปลี่ยนขั้นตอนทุกปี ปีที่
แล้วให้ลงชื่อสมัครก่อนถึงจะประกาศคะแนน ส่วนในปีนี้ก็กลับกลายเป็นว่าผลคะแนนออกก่อนแล้วค่อยยื่นใบสมัคร

หลังจากคะแนนของจิตออกมา ก็สร้างความตกใจให้แก่
ทุกคนเป็นอย่างมาก ไม่มีใครเชื่อว่าเขามีความสามารถที่จะสอบได้
คะแนนดีขนาดนั้นด้วยตัวเอง ซึ่งสูงกว่าตอนทำข้อสอบรอบจำลอง
การสอบจริงหลายคะแนน ต่อให้ไม่มีคะแนนพิเศษด้านกีฬามาช่วย
เขาก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้อย่างแน่นอน

พวกครูบาอาจารย์ต่างสงสัยทั้งนั้น แต่ไม่มีใครเอ่ยปากถาม
ยิ่งไปกว่านั้นคือ ชาวนี้เป็นเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่ง มีสาขาให้เขาเลือก
หลากหลาย จิตอยู่โรงเรียนมัธยมปลายเมืองหลังมาสามปี นี่เป็น
ครั้งแรกที่เขาได้รับการปฏิบัติแบบนี้

เขาพบกับหลังเต้าซีในวันยื่นใบสมัครเข้ามหาวิทยาลัย และ
พบกันอีกครั้งในพิธีจบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมปลาย หลังเต้าซี
เป็นตัวแทนนักเรียนกล่าวสุนทรพจน์บนเวที ทว่าพูดอะไรบ้างนั้น
จิตไม่ได้ใส่ใจจะฟัง

หลังจากมีการประกาศผลคะแนนสอบออกมาอย่างรวดเร็ว

หน้าประตูโรงเรียนก็มีป้ายสีแดงขนาดใหญ่ โดยชื่อหลังได้เขียนขึ้น
อันดับหนึ่ง ตามด้วยชื่อของฉัตร ในปีถัดไป ชื่อของทั้งสองคนจะ
กลายเป็นตัวอย่างในการเปรียบเทียบที่ติดปากบรรดาคุณครู

ทว่าฉัตรไม่มีโอกาสได้เห็นป้ายประกาศนี้ เพราะมหาวิทยาลัย
เยียนซานไม่ยอมเสียผลประโยชน์สักนิดเดียว ทันทีที่หนังสือตอบ
รับมาถึง ก็มีประกาศการฝึกอบรมแนบมาด้วย สถานที่ฝึกนั้นตั้งอยู่
ต่างถิ่น ฉัตรเก็บของใช้ที่จำเป็นอย่างลวกๆ แล้วก้าวเข้าสู่เส้นทาง
การทวายเป็นชีวิตตลอดสี่ปีให้แก่ทีมพายเรือแคนูของมหาวิทยาลัย
เยียนซาน

หลังจากเข้าร่วมทีมพายเรือแคนู ฉัตรก็ได้รู้ว่า ‘การฝึก
พิเศษ’ คืออะไร เมื่อเปรียบเทียบกับการฝึกในสมัยเรียนมัธยม ความ
หนักหน่วงต่างกันลิบลับ ผิวเขาเริ่มคล้ำจากการโดนแสงแดดเผา
ช่วยขับกลิ่นอายความเป็นผู้ชายมากขึ้น ฝ่ามือก็ถูกเสียดสีจนเกิดตุ่ม
น้ำพองและหยากร้าว

สมรรถภาพร่างกายเขาดีกว่าปีที่แล้ว ผลลัพธ์จากการฝึกอย่าง
หนักทุกวันนี้คือ หลังจากถึงที่พักเขาก็ไม่อยากจะทำอะไรอีกเลย
นอกจากนอนเฉยๆ บนเตียง

ไม่ใช่แค่ฉัตรเท่านั้น แต่รวมถึงคนอื่น ๆ อีกหลายสิบคนในทีม
พายเรือแคนูด้วย โดยมีเก้าคนเป็นนักศึกษาวิชาพิเศษเช่นเดียวกับเขา
ส่วนที่เหลือคือรุ่นพี่ที่ย้ายมาจากทีมบาสเกตบอล

ฉัตรเปลี่ยนจากรุ่นพี่มัธยมปลายปีสามมาเป็นน้องปีหนึ่งใน
รั้วมหาวิทยาลัย แต่มีบางสิ่งภายในที่ยังคงเหมือนเดิม มนุษย์เป็น
สัตว์สังคมที่ยังต้องการผู้นำ ไม่นานนัก กลุ่มเพื่อนในระดับเดียวกัน

ก็ค่อยๆ เข้าหาเขา บางครั้งพวกรุ่นพี่จะเล่าเรื่องราวในมหาวิทยาลัยให้รุ่นน้องฟัง มหาวิทยาลัยเยียนซานมีน้ำใจต่อพวกนักกีฬา แม้ว่า จะฝึกฝนอย่างเข้มข้น แต่ก็มีสิทธิพิเศษอื่นๆ เช่น หากแข่งขันก็มีรางวัลให้ อีกทั้งยังเลือกหอพักห้องคู่ได้อีกต่างหาก ต่อให้เรียนแหย่แค่ไหนก็จบได้แน่นอน แต่ทั้งหมดทั้งมวลก็มีข้อกำหนดอยู่ข้อหนึ่ง นั่นคือการเอาชนะสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีขึ้นมาให้ได้

มหาวิทยาลัยเยียนซานกับสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเซินหลันเป็นคู่แข่งกันมานาน ไม่ว่าจะด้วยเนื้อหาทางวิชาการหรือการกีฬา ทั้งสองแห่งแอบแข่งขันกันอย่างลับๆ

เมื่อพูดถึงสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเซินหลัน จິตงก็นึกถึงหลังเต๋าชี้ขึ้นมาโดยไม่ได้ตั้งใจ เขาไม่รู้ว่าอีกฝ่ายสมัครเข้าเรียนที่ไหน แต่ข้อสงสัยนี้ก็คลี่คลายอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเขากลับไปที่มหาวิทยาลัยเพื่อเข้าร่วมพิธีเปิดภาคเรียน และพบว่าหลังเต๋าชี้ที่เพิ่งกล่าวสุนทรพจน์ในพิธีจบการศึกษาต่อหน้านักเรียนมัธยมปลายร่วมร้อยชีวิตไปไม่นาน ก็ได้ขึ้นกล่าวสุนทรพจน์ในฐานะนักศึกษาใหม่ต่อหน้าผู้คนหลายพัน

จິตงเข้าร่วมการฝึกกีฬา ดังนั้นเขาจึงไม่ได้เข้าร่วมการฝึกทหาร ในขณะที่พวกนักศึกษาใหม่สนิทสนมกันตั้งแต่ตอนฝึกทหารแล้ว มีเพียงจິตงเท่านั้นที่เป็นผู้มาใหม่

พูดไปก็น่าแปลก มหาวิทยาลัยเยียนซานมีอายุเก่าแก่วมร้อยปี หอพักก็เก่ามาก แต่เพิ่งซ่อมแซมช่วงเปิดเทอม ทำให้นักศึกษาจากคณะต่างๆ ต้องแยกกย้ายกันไปคนละตึก บางส่วนย้ายไปพักในหอพักสำหรับนักศึกษาปริญญาโท

ก่อนที่ฉัตรจะเข้าร่วมการฝึกซ้อม ทางมหาวิทยาลัยสัญญาว่าจะให้นักศึกษารับพิเศษได้อนอนห้องสำหรับสองคน ที่แรกฉัตรจะไปลงชื่อยื่นคำร้อง แต่พอตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ เขาก็ไม่ต้องไปลงชื่อแล้ว เพราะห้องพักในหอนักศึกษาปริญญาโทนั้นเป็นห้องสำหรับสองคน

รูมเมตของฉัตรเป็นผู้ชายร่างเล็กคนหนึ่ง สวมแว่นตากรอบสีดำ เป็นคนจากทางภาคใต้ อีกฝ่ายพูดภาษาจีนกลางไม่คล่องนัก บางทีก็หลุดพูดภาษาถิ่นออกมาสองสามประโยค

ยังไม่ทันที่ฉัตรจะเปิดกระเป๋าเดินทาง เพื่อนคนหนึ่งที่อยู่ห้องฝั่งตรงข้ามเยื้องไปจากห้องเขาเล็กน้อยก็วิ่งเข้ามา อีกฝ่ายเป็นคนบ้านเดียวกันกับรูมเมตของเขา ทั้งสองคนใช้เตียงสองชั้นร่วมกัน ระหว่างฝึกทหารจนเกิดเป็นมิตรภาพลึกซึ้ง จึงได้มาขอแลกห้องกับฉัตร

ฉัตรไม่ได้คิดอะไรมาก จึงลากกระเป๋าไปยังห้องใหม่ หลังจากเห็นว่ารูมเมตคนใหม่ของตนเป็นใคร เขาก็อดที่จะหัวเราะไม่ได้

มีคำกล่าวว่า ‘มีชะตาต้องกัน ต่อให้ห่างกันพันลี้ก็ได้พบเจอ’ แต่ฉัตรไม่คิดว่าตัวเองกับหลิงไต้จะมีชะตาต้องกันเลย หากบอกว่าโลกเหวี่ยงศัตรูให้มาพบกัน เขากับหลิงไต้ก็ไม่ได้นับว่าเป็นศัตรูคู่อาฆาต เป็นแค่คนสองคนที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน แต่กลับวนมาเจอกันเสมอ ต้องมีความน่าจะเป็นมากขนาดไหนกัน ถึงทำให้นักเรียนจากโรงเรียนเดียวกันมาเป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย ทั้งยังเป็นรูมเมตกันอีกด้วย

ฉัตรเดินไปนั่งบนเตียง “เฮ้ย! ว่าไงไอ้เด็กเก่ง เจอกันอีกแล้วนะ”

หลังเต้าซีไม่ตอบ

‘นี่กูมาเป็นรูมเมตมึงแล้วนะ มึงจะวางท่าเพื่ออะไรวะเนี่ย’
ฉิ่งคิดในใจ

“เฮ้ย! ไ้รูมเมต ควรแสดงมิตรภาพด้วยการช่วยก๊วนูเตี๋ย
หน่อยเปล่า”

คราวนี้หลังเต้าซีเงยหน้าและสบตากับคนเรียกอยู่หลายนาที่
มูมปากของฉิ่งยกยิ้มขึ้นอย่างหยอกล้อ รอดูว่าสุดท้ายแล้วอีกฝ่าย
จะกลั้ปะทะกับเขาหรือเปล่า

ใครจะคาดคิดว่าหลังเต้าซีจะเดินเข้ามาจริง ๆ ทั้งยังโน้มตัวลง
ท่าท่าจะหยิบกระเป๋าสของฉิ่ง

ฉิ่งไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะมีปฏิกิริยาตอบกลับแบบนี้ สิ่งแรกที่
เขาทำคือก้มหยิบกระเป๋าสของตนจนมือหลังเต้าซีจะจกกลาง
อากาศ

“กูก็แค่พูดไปนั่น ๆ มึงจะทำจริงดิ” ฉิ่งไม่เข้าใจการประมวล
ผลสมองของรูมเมตคนนี้จริง ๆ เห็นได้ชัดว่าเมื่อครุ่นทั้งน้ำเสียงและ
ท่าทางของเขาแสดงถึงการยั่วยุ ไม่ได้ต้องการให้มาช่วยจริง ๆ เสีย
หน่อย ไ้หมอนี่มันฟังไม่ออกหรือไง

สีหน้าหลังเต้าซีเรียบเฉยดังเดิมหลังจากได้ยินฉิ่งพูดเช่นนี้
เขายืดตัวตรงแล้วกลับไปนั่งที่โต๊ะของตัวเอง รวากับว่าเมื่อครุ่นไม่มี
อะไรเกิดขึ้น

“เฮอะ” ฉิ่งส่งเสียงออกมาเบา ๆ

ไ้หมอนี่แปลกชะมัด หรือจะเป็นแบบที่คนอื่น ๆ ชอบพูดกัน
ว่าพวกไอคิวสูงมักจะมีอีคิวติดลบ

ฉิ่งเปิดกระเป๋าหยิบผ้าปูที่นอนออกมาเพื่อจะปูเตี๋ย ก่อน

หยิบข้าวของต่าง ๆ ออกมาจัดเรียงรวมกัน เมื่อไม่มีอะไรทำแล้วเขาก็มองสำรวจหลังเต้าซีที่กำลังนั่งเขียนหนังสืออยู่ที่โต๊ะ เมื่อครู่เขารู้สึกว่าการกระทำของอีกฝ่ายน่าอึดอัดล้นดี พอมองอย่างละเอียดไม่ว่าจะมองอย่างไร หลังเต้าซีก็ดูเป็นคนแปลก ๆ เพี้ยน ๆ

“มึงถนัดซ้ายหรือ” ฉิงตงถามขึ้นพลางจ้องหลังเต้าซี

หลังเต้าซีชะงัก ก่อนจะเริ่มพูดประโยคแรกนับตั้งแต่ฉิงตงก้าวเข้ามา “ใช่”

“แล้วตอนสอบเข้า...” ฉิงตงพูดเสียงลากยาว

หลังเต้าซีทำราวกับว่าการพูดคุยกับฉิงตงสักประโยคนั้นจำเป็นต้องใช้เวลาคิดวิเคราะห์อย่างมาก “ตอนเด็ก ๆ ที่บ้านบังคับให้ใช้มือขวาเขียนหนังสือ ฉันเลยเขียนได้ทั้งสองมือ”

ฉิงตงหรีด นั่นมันไม่ใช่ประเด็นสำคัญที่เขาไม่เข้าใจคือ... หากหลังเต้าซีถนัดมือซ้าย แล้วทำไมตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยถึงได้เปลี่ยนไปใช้มือขวา

นี่เป็นคำถามที่เขาได้แต่เก็บเอาไว้ในใจ ไม่ได้ถามออกมา เพราะรู้ว่าต่อให้ถาม หลังเต้าซีก็คงไม่ตอบอยู่ดี หรือไม่ก็อาจเป็นคำตอบที่เขาไม่อยากรับฟัง

หากบอกว่าหลังเต้าซีเปลี่ยนมาใช้มือขวาเพื่อให้เขาได้ลอกคำตอบละก็ มันคงตลกน่าดู

ข้อดีของฉิงตงคือเขาไม่เก็บเรื่องที่คิดไม่ออกมาคิดให้วุ่นวายใจอีก แบบนี้จะทำให้เขาไม่รู้สึกเหนื่อยอีกด้วย เขารู้ว่าตัวเองกับหลังเต้าซีไม่ได้พูดจาถูกคอกันนัก จึงหันไปผูกมิตรกับนักศึกษาใหม่ที่อยู๋ห้องเยื้องกันแทน

วันต่อๆ มาไม่มีอะไรพิเศษ แม้มหาวิทยาลัยเยียนซาน จะเรียกได้ว่าเป็นมหาวิทยาลัยแห่งชาติ แต่สำหรับคนที่ตราตรำ พวกเพียร์เรียนอย่างยากลำบากในช่วงมัธยมปลาย หลังจากสอบ เข้ามหาวิทยาลัยได้ก็เริ่มละเลยเรื่องการเรียนรู้ โดยเฉพาะนักศึกษา ชาย การโดดเรียนไปเล่นเกมนั้นเป็นเรื่องปกติอย่างมาก

จัดสร้างกลุ่มเพื่อนได้อย่างรวดเร็ว และในกลุ่มเขายังมีพวก ‘เด็กเก้ง’ ที่สมัยก่อนหัวเด็ดตีนขาดอย่างไรเขาก็ไม่ยอมคบค้าสมาคม ด้วย มีเพียงหลังเต่าสี่คนเดียวที่ความสัมพันธ์ยังคงที่

แม้ว่าตอนนี้ทั้งสองจะพูดคุยกันมากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับ ตอนเปิดเทอมช่วงแรกๆ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับความสัมพันธ์ของ รุมเมตคู่อื่น พวกเขาแทบไม่ต่างอะไรกับคนแปลกหน้าที่อยู่ห้อง เดียวกัน จนคนอื่น ๆ ไม่อยากเชื่อว่าพวกเขามาจากโรงเรียนเดียวกัน นี่คงยกยอเพื่อนคนอื่นแล้วพูดจาดลก ๆ เสียงดังได้ รวมถึง สบถถ้อยคำหยาบคาย ซึ่งเป็นเรื่องปกติของกลุ่มวัยรุ่นผู้ชาย แต่นั่น ไม่มีทางเกิดขึ้นกับหลังเต่าสี่

ตอนแรกเขาคิดว่ารุมเมตของตนเป็นโรคปิดกั้นตัวเอง หรือไม่ ก็มีความบกพร่องเรื่องการเข้าสังคม แต่หลังจากนั้นไม่นานเขาก็ พบว่าหลังเต่าสี่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นปกติ

เขาจึงสรุปได้ว่า หากไม่ใช่เพราะหลังเต่าสี่ดูถูกเขา ก็คงผูกใจ เจ็บเรื่องที่เขาเอาเท้าเหยียบศีรษะอีกฝ่ายในปีนั้น หรือไม่ก็เป็น เพราะทั้งสองเหตุผลรวมกันนั่นแหละ

หลังจากคิดถึงเรื่องนี้แล้ว เขาก็เริ่มไม่ชอบขี้หน้าหลังเต่าสี่ อีกครั้ง เป็นลูกผู้ชาย ทำไม่ถึงได้เจ้าคิดเจ้าแค้นขนาดนี้กัน เรื่องเมื่อก่อนตัวเขาเองยังลืมไปจนหมดแล้ว วันนี้พอเห็นอีกฝ่ายทำเป็นสูงส่ง

ไม่แลใคร ก็อดที่จะคิดหาข้ออ้างเพื่อสั่งสอนหลังได้ช็อกสักครั้งไม่ได้
แม้หอพักนักศึกษาปริญญาโทจะไม่แออัด มีห้องน้ำส่วนตัว
แต่ก็ไม่มีฝักบัว ในฤดูร้อนยังอาบน้ำเย็นที่ระบะบึงได้ แต่พออากาศ
เริ่มเย็นก็ต้องเดินลงไปห้องอาบน้ำชั้นล่างของหอพัก จิตตฝึกกีฬา
จนเหงื่อออกท่วมตัวทุกวัน คงทนไม่ไหวหากจะนอนทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้อาบน้ำชำระกาย

วันนี้ก็เหมือนทุกวัน เมื่อจิตตกลับมาถึงห้องหลังจากฝึกกีฬา
เขาวางรองเท้ากีฬาไว้ข้างเตียง ถอดถุงเท้าแล้วมัดไว้ในรองเท้าอย่าง
ลวก ๆ ก่อนจะหยิบอุปกรณ์อาบน้ำแล้วเดินออกไปทันที

เมื่อเดินมาถึงบันได จิตตก็เพิ่งนึกได้ว่าลืมหยิบถุงเท้าติดมือ
มา โดยปกติแล้วเขาจะนำเสื้อผ้าที่ใช้แล้วมาซักขณะอาบน้ำด้วย
พอจิตตกลับไปห้องเพื่อเอาถุงเท้า เขาก็พบว่าประตูห้องถูกล็อก
จากด้านใน

ตอนที่เขาเดินออกจากห้องเมื่อครู่นี้ หลังได้ช็อกยังอยู่ในห้อง
เขาออกจากห้องไปยังไม่ทันถึงสองนาที อีกฝ่ายหายไปไหนกัน จิตต
เคาะประตู ได้ยินเสียงจากภายในห้องดังเล็ดลอดออกมา ครู่หนึ่ง
ประตูก็เปิดออก

“มึงจะล็อกห้องทำไมตอนกลางวันแสบ ๆ เนี่ย” เขาถามอย่าง
ไม่พอใจนัก

“เปลี่ยนเสื้อผ้า”

“ไร้สาระ” จิตตสบถในใจ

ทั้งหอพักมีแต่ผู้ชาย เปลี่ยนเสื้อผ้าแค่นี้ทำไมต้องล็อกประตู
คนอื่นจะหลงคิดไปว่าอีกฝ่ายกำลังช่วยตัวเองอยู่มากกว่านะสิ

จิตตเดินมาข้างเตียงเพื่อหยิบถุงเท้า แต่กลับพบว่าถุงเท้าของ

เขาเหลือแค่ข้างเดียว เขาจำได้ว่าตนยัดเข้าไปในรองเท้าทั้งสองข้าง
แน่นอนว่ามันคงไม่มีขาวิ่งหนีไปเองหรอก

จึงควาดตามองไปทั่วห้อง ก่อนหันกลับมาตามหลังเต้าซี่ที่
กำลังนอนอ่านหนังสือบนเตียงฝั่งตรงข้าม “มึง มึงเห็นถุงเท้ากูปะ”

หลังเต้าซี่ส่ายหน้าพลางตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ไม่เห็น”

จึงดมองอีกฝ่ายอย่างสงสัย รู้สึกว่าเรื่องนี้จะมีอะไรไม่ชอบมา-
พากล แต่การที่ถุงเท้าหายไปข้างเดียวเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่มีใครเขา
มานั่งคิดเล็กคิดน้อย จึงตั้งใจคิดว่าตัวเองคงทำมันหล่นหายที่ไหน
สักแห่ง

เขาคู้ยกองเสื้อผ้าข้างเตียง แต่ก็ไร้ประโยชน์ จึงขมแพ้มและ
โยนถุงเท้าทิ้งไว้กับกองเสื้อผ้า ก่อนเดินออกจากห้องเพื่อไปอาบน้ำ
หลังจากจึงออกไปไม่นาน ประตูห้องก็ค่อยๆ ปิดลงอย่าง
เงียบเชียบอีกครั้ง